

Sygn. akt II Ca 577/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj
Sędziowie:	SSO Violetta Osińska SSR del. Zofia Piwowarska (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 roku w S.

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. w G.

przeciwko J. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 2 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 1362/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanej J. B. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie radcy prawnemu A. J. kwotę (...) (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych w tym podatek VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

II Ca 577/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 2 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin Centrum S. w sprawie o sygn. akt I C 1362/11 po rozpoznaniu sprzeciwu pozwanej od pkt II, IV i V wyroku zaocznego z dnia 6 października 2009 r. utrzymał w mocy wyrok zaoczny wydany w niniejszej sprawie w dniu 6 października 2009 r. w zakresie pkt II i IV; uchylił wyrok zaoczny

wydany w niniejszej w sprawie w dniu 6 października 2009 r. w zakresie pkt V (rygor natychmiastowej wykonalności) oraz oddalił wnioski r.pr. A. J. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następującym stanie faktycznym i prawnym:

Wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w dniu 6 października 2009 r.: w pkt I umorzył postępowanie co do kwoty 4 zł; w pkt II zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 33568, 42 zł z umownymi odsetkami od dnia 3 lipca 2009 r. do dnia 6 października 2009 r. w wysokości 20 % w stosunku rocznym; w pkt III oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w pkt IV zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3 919 zł tytułem kosztów procesu; w pkt V zadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 25 lipca 2008 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. w G. a J. B. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki konsumenckiej nr (...), w ramach której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 30.000,00 zł na okres od dnia 25 lipca 2008 r. do dnia 25 lipca 2016 r. Z udzielonej pożyczki (...) potrącił prowizję z tytułu udzielenia pożyczki w wysokości 1.480,00 zł. Oprocentowanie pożyczki ustalono według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...) na 18,25%, przy czym zmiana oprocentowania pożyczki mogła nastąpić m.in. w przypadku zmiany wysokości stóp procentowych ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski. Zabezpieczeniem spłaty przyznanej pożyczki była cesja z umowy ubezpieczenia ATUT, którego składki ustalono na poziomie 2.736,00 zł. Całkowity koszt pożyczki został ustalony na kwotę 28.771,75 zł, a rzeczywista roczna stopa oprocentowania wyniosła 21,88%. Łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji została ustalona na kwotę 31.507,75 zł. Spłata pożyczki miała nastąpić zgodnie z planem spłaty.

W przypadku uchybienia postanowieniom dotyczącym zasad i terminu spłaty, pożyczkobiorca został zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) opłat windykacyjnych m.in. z tytułu zawiadomień, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy, ustalenia adresów zamieszkania, monitów telefonicznych w kwocie nie większej niż 300 zł. (...) zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż siedem dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

W dniu 25 lipca 2008 r. powód przelał na rzecz pozwanej kwotę 28.567,19 zł.

Za pośrednictwem powoda pozwana przystąpiła do grupowego ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków ATUT. Suma ubezpieczenia została określona na kwotę 30.000,00 zł z tytułu zgonu ubezpieczonego w następstwie nieszczęśliwego wypadku, zawału serca, udaru mózgowego albo całkowitej trwałej niezdolności ubezpieczonego do pracy w następstwie nieszczęśliwego wypadku.

Sąd ustalił ponadto, że pozwana korzystała także z rachunku otwartego u powoda oraz innych niż przedmiotowa pożyczek. Wykorzystywała linię pożyczkową w ramach rachunku. Na poczet tych zobowiązań dokonywała wpłat od września 2008 r. do marca 2009 r. Pozwana zaprzestała regulowania rat pożyczki. Przyczyną tego była utrata pracy na skutek problemów zdrowotnych. Pozwana nie uczestniczyła jednak w żadnym wypadku lub nagłym zdarzeniu mogącym mieć skutki dla jej zdrowia. Informacje o przyczynach zaprzestania płatności pozwana przekazała oddziałowi powoda.

Pismem z dnia 13 marca 2009 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 684,92 zł. Następnie pismem z dnia 6 lutego 2009 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 1.518,56 zł. Pozwana nie uiszcila ww. kwot. Z uwagi na powyższe powód pismem z dnia 5 marca 2009 r. wypowiedział pozwaną umowę z dnia 25 lipca 2008 r.

Pozwana była hospitalizowana z powodu zespołu bólowo-korzeniowego kręgosłupa szyjnego na tle dyskopatii C4/C5 i C5/C6. W dniu 6 października 2010 r. przeszła operację.

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 15 grudnia 2010 r. pozwana została uznana za osobę niezdolną do pracy. Orzeczeniem z dnia 8 marca 2011 r. pozwana została i zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności. W orzeczeniu wskazano, że pozwana ; wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie j ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz wymaga zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo w zakresie w jakim zostało zaskarżone sprzeciwem pozwanej od wyroku zaocznego, okazało się uzasadnione w całości. Sąd wskazał w dalszej części, że powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 33.568,42 zł wraz z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej w danym okresie, ustalanej przez Zarząd Kasy dla kredytów przeterminowanych, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, liczoną od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Swoje żądanie wywodził z treści łączącej strony umowy pożyczki.

Jako podstawę prawną żądania Sąd wskazał art. 720 § 1 kc regulujący instytucję pożyczki.

Sąd Rejonowy podkreślił, że pozwana w niniejszej sprawie skoncentrowała się na zakwestionowaniu wysokości kwoty pożyczki, wskazując że była ona niższa niż podawana w pozwie. Nadto wskazywała na możliwość zaspokojenia się powoda z umowy ubezpieczenia zawartej w związku z zaciągniętą pożyczką, zaś pod koniec postępowania podniosła zarzut częściowej spłaty zobowiązania. Poza sporem stron pozostawała kwestia zawarcia umowy pożyczki, jej warunków (poza wysokością pożyczonego kapitału), oprocentowania, warunków rozwiązania umowy jak również okoliczność skutecznego złożenia przez powoda oświadczenia woli o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy pożyczki.

Sąd wskazał także, iż przeprowadzone w sprawie dowody dały podstawy do przyjęcia, że w dniu 25 lipca 2008 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. w G. a J. B. jako pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki konsumenckiej nr (...), w ramach której powód udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 30.000,00 zł na okres od dnia 25 lipca 2008 r. do dnia 25 lipca 2016 r. Jakkolwiek pozwana twierdziła, że pożyczony kapitał miał opiewać na kwotę niższą, tj. 25.000,00 zł to nie tylko nie naprowadziła w tym zakresie żadnych miarodajnych dowodów lecz dodatkowo po okazaniu jej oryginału ww. umowy potwierdziła, że znajduje się na nim jej własnoręczny podpis. Zestawiając powyższe z faktem, iż pozwana nie kwestionowała w niniejszej sprawie wysokości dyspozycji wypłaty, Sąd przyjął, że faktyczna wartość pożyczonego kapitału opiewała na wskazaną przez powoda kwotę, tj. 30.000,00 zł.

Sąd zbadał także sygnalizowaną przez J. B. możliwość zaspokojenia się przez powoda z ubezpieczenia zawartego w związku z umową pożyczki. Pozwana stała bowiem na stanowisku, że (...), wobec zaprzestania realizacji obowiązków przez pozwaną i wypowiedzeniem umowy, mógł skorzystać z zabezpieczenia spłaty w postaci ww. ubezpieczenia. Niewątpliwie zabezpieczeniem spłaty przyznanej pożyczki była cesja z umowy grupowego ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków ATUT. Co jednak istotne w niniejszej sprawie suma tego ubezpieczenia została określona na kwotę 30.000,00 zł z tytułu zgonu ubezpieczonego w następstwie nieszczęśliwego wypadku, zawału serca, udaru mózgowego albo całkowitej trwałej niezdolności ubezpieczonego do pracy w następstwie nieszczęśliwego wypadku. Zestawiając ustalone w umowie ubezpieczenia zasady wypłaty świadczenia z okolicznościami niniejszej sprawy podkreślić trzeba, że przyczyna zaprzestania spłaty pożyczki przez pozwaną nie wypełniała żadnego z warunków umowy. Wobec treści zeznań pozwanej brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że jej niezdolność do pracy mogła być skutkiem wypadku bądź nagłego zdarzenia, które należałoby kwalifikować jako wypadek. Pozwana wprost przyznała, że doszło u niej do rozstroju zdrowia bez jednoznacznej przyczyny w postaci odniesienia urazu bądź innego zdarzenia. W tej sytuacji za trafne uznać należało stanowisko powoda, że nie miał on podstaw do skierowania swojego roszczenia przeciwko ubezpieczycielowi.

W świetle powyższego Sąd przyjął, że powód wykazał fakt udzielenia pozwanej pożyczki, a w tym wysokość zarówno pożyczonego jak i przekazanego na rachunek pozwanej kapitału. To zaś implikowało obowiązki dowodowe po stronie pozwanej, wynikające z art. 720 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy stwierdził nadto, że pozwana nie podołał ciężarowi dowodu w powyższym zakresie. J. B. przedstawiła bowiem wyłącznie osiem potwierdzeń wpłat dokonanych w okresie od września 2008 r. do marca 2009 r., nie odwołujących się w żaden sposób do umowy z dnia 25 lipca 2008 r. Tymczasem w całokształcie okoliczności sprawy przyjąć należało, że pozwana prócz przedmiotowej umowy pożyczki korzystała również z pożyczek, w tym pobieranych w ramach indywidualnego konta prowadzonego przez powoda. Powód wskazał przy tym, że powołane przez pozwaną wpłaty te dotyczyły osobnej od przedmiotu niniejszego postępowania „pożyczki nr 5” oraz spłaty ujemnego salda na indywidualnym koncie pozwanej. Pozwana, prócz głośłownych twierdzeń, nie przedstawiła żadnego dowodu, który dawałby podstawy do poczynienia oceny odmiennej od powyższej, w tym nie odniosła się w żaden sposób do twierdzeń powoda.

Sąd Rejonowy przyjął, że pozwana nie naprowadziła skutecznie żadnych okoliczności uzasadniających podniesione przez nią zarzuty. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 347 k.p.c. utrzymał wyrok zaoczny w zaskarżonej sprzeciwem pozwanej części (pkt II i IV) i uchylił go w zakresie pkt V.

Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wskazał także przyczyny dla których oddalił wnioski pełnomocnika pozwanej o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sam fakt ustanowienia pełnomocnikiem z urzędu nie jest w ocenie Sądu bowiem wystarczającą podstawą do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu. Pomoc ta powinna być udzielona zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście oraz być faktyczna. Tymczasem w niniejszej sprawie czynności pełnomocnika pozwanej ograniczyły się do sformułowania jednego pisma procesowego powielającego wnioski samej pozwanej oraz powołania jedynie oczywiście nieuzasadnionych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu. Sąd miał na uwadze również to, że to sama pozwana przejawiała w niniejszym postępowaniu o wiele większą inicjatywę niż ustanowiony dla niej pełnomocnik z urzędu i wyłącznie na skutek jej aktywności Sąd żądał oryginałów dokumentów, na które powoływał się powód. W konsekwencji powyższego Sąd przyjął, że nakład i zakres pracy pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla pozwanej nie uzasadniały przyznania wynagrodzenia, zwłaszcza że rozporządzenie z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j.) nie przewiduje możliwości przyznania wynagrodzenia niższego od stawki minimalnej.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się strona pozwana. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła mu:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 232 kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 6 kodeksu cywilnego poprzez przyjęcie, iż pozwana posiadała również inne niż przedmiotowa pożyczki zaciągnięte u powoda, pomimo tego, iż powód, wskazując na te okoliczności nie udowodnił ich w żaden sposób, co miało istotny wpływ na wynik sprawy albowiem doprowadziło do zasądzenia od pozwanej dochodzonej przez powoda kwoty,
2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 kodeksu postępowania cywilnego poprzez wadliwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i przyjęcie, iż zaprzestanie przez pozwaną spłaty pożyczki nie nastąpiło na podstawie nieszczęśliwego wypadku, podczas gdy, w ocenie pozwanej, każda choroba ma charakter zdarzenia nagłego i nieplanowanego, a w konsekwencji nie było objęte ubezpieczeniem powódki, co miało istotny wpływ na wynik sprawy albowiem doprowadziło do zasądzenia od pozwanej dochodzonej przez powoda kwoty,
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez wadliwą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż pozwana posiadała również inne niż przedmiotowa pożyczki zaciągnięte od powoda, podczas gdy okoliczność taka nie wynikała ze zgromadzonego materiału dowodowego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy albowiem doprowadziło do zasądzenia od pozwanej dochodzonej przez powoda kwoty
4. obrazę prawa materialnego, tj. art. 805 § 1 kodeksu cywilnego poprzez przyjęcie, iż nie zaszły okoliczności zobowiązujące powoda do wystąpienia do ubezpieczyciela z żądaniem wypłaty odszkodowania,

Na podstawie art. 386 § 1 i 4 kpc pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Jednocześnie wnoszę o:

1. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,
2. przyznanie kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu, i jednocześnie pełnomocnik oświadczył, iż nie zostały one pokryte w żadnej części.

Strona powodowa złożyła odpowiedź na apelację, w której wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Jednocześnie powódka wniosła o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu- umowy o preferencyjną linię pożyczkową nr (...).

W uzasadnieniu strona powodowa podkreśliła, że w toku procesu pozwana nie kwestionowała faktu, że posiadał zaciągnięte u powoda inne zobowiązania niż przedmiotowa pożyczka. W piśmie z dnia 06.12.2013 r. powód szczegółowo rozliczył dokonane przez pozwaną wpłaty, których potwierdzenia przedstawiła wraz z pismem z dnia 30.10.2013 r. Wszystkie wpłaty wskazujące w tytule pożyczkę nr 5 został bezspornie na nią rozliczone, wpłaty zaś na rachunek IKS +, zostały rozliczone na otwartą w nim linię pożyczkową, czego pozwana nie negowała. W załączeniu przedkładam umowę o linię pożyczkową nr 6, skoro pozwana dopiero na etapie postępowania odwoławczego odnosi się do kwestii innych zadłużeń wobec powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i w oparciu o nie wyprowadził trafny wywód prawny dotyczący zasadności roszczenia strony powodowej. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do ustalenia innego stanu faktycznego niż ten ustalony przez Sąd Rejonowy. Sąd II instancji uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, podzielił i przyjął je za własne, co czyni zbędnym ponowne ich przytaczanie (tak: wyrok SN z dnia 22 sierpnia 2001r., V CKN 348/00, LEX nr 52761, Prok.i Pr. 2002/6/40).

Przechodząc do oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego, Sąd Okręgowy uznał, iż w tak ustalonym stanie faktycznym, jak to uczynił Sąd Rejonowy, przeprowadzona przez ten Sąd ocena prawna zgłoszonego roszczenia jest prawidłowa co do zasady. Sąd Okręgowy dokonując analizy podniesionych przez pozwaną zarzutów i zestawiając je z treścią rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał oceny treści zawartej przez pozwaną umowy ubezpieczenia i zestawiał ją z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Brak jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że ubezpieczenie przewidywało okoliczności w jakich pozwana zaprzestała spłacać zobowiązanie. Po pierwsze wskazać należy, iż w ocenie strony pozwanej zaistnienie podnoszonych przez nią okoliczności miałyby wyłączyć jej odpowiedzialność względem pożyczkodawcy a więc to pozwana winna była wykazać, że w okresie obowiązywania umowy nastąpiła u niej całkowita trwała niezdolność do pracy w wyniku nieszczęśliwego wypadku a więc zdarzenia nagłego wywołanego przyczyną zewnętrzną w wyniku którego pozwana doznałaby uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Pozwana nie udowodniła aby taki nieszczęśliwy wypadek miał miejsce, wręcz przeciwnie przedłożyła dokumentację lekarską z której wynika, że już w momencie podpisywania umowy pożyczki była osobą niepełnosprawną (niepełnosprawność istnieje u pozwanej od dnia 15 lutego 2008 r.)

Wskazać przy tym należy, iż zarzut co do przedwczesnego wytoczenia powództwa nie znajduje uzasadnienia w ustalonym stanie faktycznym, a ewentualna decyzja ubezpieczyciela o przekazaniu środków z ubezpieczenia na

splątę kredytu nie ma wpływu na uprawnienie powoda do wypowiedzenia umowy pożyczki i skierowania roszczenia bezpośrednio względem dłużnika z umowy pożyczki.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 kpc.

Stosownie do treści art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Ocena dowodów dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego. Winna ona uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - wając ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy trzeba zauważyć, iż zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. nie znajduje podstaw. Apelujący nie zdołał bowiem wykazać, by Sąd I instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, czy też poczynił ustalenia stojące w sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, co stanowi warunek konieczny uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (tak ugruntowane orzecznictwo SN i sądów powszechnych, por. np. postanowienie SN z dnia 23 lutego 1998 r., III CKN 380/97, lex nr 78207; wyrok SA w Poznaniu z dnia 25 stycznia 2006 r., I ACa 772/05, lex nr 186521). Wbrew zarzutom apelacji powoda Sąd I instancji dokonał szczegółowej analizy przeprowadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że dowody wpłaty przedstawione przez pozwaną zostały rozliczone przez stronę powodową zgodnie ze wskazaniem na tych dowodach. Analiza treści przedłożonych dokumentów nie pozwala na podważanie ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy. Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości to, że na tych dowodach widnieją różne tytuły wpłat, w tym: wpłata na „pożyczkę nr 5” oraz wpłata na „IKS+”. Umowa pożyczki zawartej pomiędzy powodowym (...) a pozwaną nosi właśnie numer „5” a „IKS+” to nic innego jak Indywidualne Konto Spółdzielcze, w ramach którego członek (...) może mieć otwartą linię pożyczkową. Taką właśnie linię pożyczkową posiadała pozwana, która nie kwestionowała tegoż faktu w postępowaniu przez Sądem I instancji, co więcej sama przedłożyła dowody wpłat na „IKS+”. Nie sposób zatem zarzucić Sądowi niewłaściwe ustalenia faktyczne co do tego, że pozwana posiadała u powoda inne zobowiązania niż te wynikające z umowy pożyczki zawartej w dniu 25 lipca 2008 r. Dodatkowo wskazać należy, iż strona powodowa już po zakwestionowaniu w apelacji faktu posiadania innych zobowiązań przez stronę pozwaną - przedłożyła dowód zawarcia przez pozwaną z powodowym (...) umowy o preferencyjną linię pożyczkową z dnia 25 lipca 2008 r., z której Sąd Okręgowy przeprowadził dowód. Umowa może określać limit na dzień zawarcia umowy na kwotę o PLN, tak jak to jest w przedmiotowej umowie. Jeżeli bowiem z pożyczkobiorcą zawarto umowę określającą limit na kwotę o zł, pożyczkobiorcy przysługuje prawo podmiotowe kształtujące do tego, aby przez oświadczenie złożone na piśmie wobec Kasy podwyższyć limit do kwoty nie wyższej niż średni miesięczny dochód netto pożyczkobiorcy. Dowody wpłat na IKS+ świadczą o tym, że pozwana takie oświadczenie woli względem powoda złożyła.

Dodatkowo wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w prawidłowy sposób rozstrzygnął o tym, że pozwana nie wykazała – a to na niej spoczywał ciężar dowodu – że „potrącenie” z jej wynagrodzenia za pracę w kwocie 3.104,58 zł dotyczyło zadłużenia z przedmiotowej pożyczki.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie przepisu art. 98 § 1 i 3 zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą spór w całości, stąd Sąd obciążył pozwaną obowiązkiem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów postępowania apelacyjnego, na które składały się wynagrodzenie reprezentującego go radcy prawnego w kwocie 1.200 zł, ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 15 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sąd Okręgowy nie znalazł bowiem żadnych podstaw do tego aby nie przyznać pełnomocnikowi pozwanej z urzędu wynagrodzenia związanego z udzieloną jej pomocą prawną. Pełnomocnik pozwanej sporządzał bowiem pisma procesowe, w których powoływał twierdzenia i naprowadzał dowody stosownie do aktualnego etapu postępowania i przyjętej linii obrony, podobnie jak wypowiadał twierdzenia i odpierał argumentację strony powodowej w trakcie rozpraw. Dlatego też Sąd Okręgowy orzekł jak pkt 3 wyroku.